

Entrevista

Antoni Ros Marbà (L'Hospitalet, 1937), director d'orquestra. Ha dirigit arreu del món algunes de les orquestres més prestigioses i ha estat el director titular

de la Simfònica de RTVE, la Ciutat de Barcelona, la Nacional d'Espanya i de la Netherlands Chamber Orchestra. També ha estat professor al Conservatori

del Liceu. Té una segona faceta de compositor, especialment de sardanes i òpera. Als 81 anys, segueix en actiu. Acaba de rebre un homenatge a L'Hospitalet

“Jo he gastat molts colzes a la meua vida memoritzant les grans obres”

P. MONTESINOS / E. GIL

- Acaba de ser homenatjat a L'H amb un concert. Torna a la seva ciutat...

- Sí, és casa meua, ho ha estat sempre. Jo sóc de Santa Eulàlia, però el vell nucli de la família està al Centre. De petit, agafàvem l'autobús i els diumenges era una festa venir a dinar a casa dels avis.

- Que l'actriu Núria Espert i vostè sortissiu del mateix carrer de Buenos Aires, és simple casualitat?

- Vivim freqüentment, jo al número 7 i ella al 9. Els nostres terrats es tocaven! És curiós que, després, amb la Núria ens vam trobar de forma fortuïta a Buenos Aires —a la ciutat argentina—, pel carrer. Jo estava dirigint una òpera al teatre Colón i ella estava fent teatre allà també...

- Com es va iniciar la seva passió per la música?

- Al parvulari tenia una senyoreta que ens feia cantar cançons, i també ensenyava solfeig i piano als que volien. I també tenia un avi a qui agradava molt la sarsuela, i m'hi portava, allà al Paral·lel, al Teatre Victòria. Després vaig anar al conservatori.

- Vostè ha dirigit orquestres i ha compost música, però més la primera faceta que la segona...

- Jo el que volia era ser músic, i... sí, vaig compondre, però quan vaig començar a dedicar-me més a la direcció d'orquestra, em faltava temps. Vaig fer algunes coses, però per a obres de creació no hi havia hores, perquè necessiten una gran concentració i has d'oblidar-te del que

“He escrit una òpera que, si Déu vol, estrenarem al Liceu en dos o tres anys”

has dirigit (per no escriure l'obra que acabes de treballar). Ara sí, perquè segueixo en actiu però l'activitat de director d'orquestra no és tan intensa, i estic escrivint més. L'últim ha estat una òpera que, si Déu vol, estrenarem al Liceu d'aquí a dos o tres anys.

- Estudiar amb grans mestres, com Eduard Toldrà o Sergiu Celibidache, suposa entendre que la música demana molt esforç?

- Sí, i que les coses no arriben soles.

Picasso deia: si em ve la inspiració, que em trobi treballant. Si un espera que la inspiració li arribi per art de màgia, no ve. La vídua del gran Juli Garreta [compositor, Sant Feliu

de Guixols, 1875-1925], la Isabel, explicava que el veia que anava rumiant, rumiant, mentre dinava no deia res, i després quan escrivia, raasss, escrivia a raig. El seu marit

necessitava tot aquell temps de reflexió de tal forma que quan escrivia ja ho tenia tot al seu cap. Jo he gastat molts colzes a la meua vida, memoritzant les grans obres, i això requereix un esforç, amb molt de plaer, perquè si no t'agrades no ho faries, un gran plaer d'hores i hores d'estudiar, i de reflexionar per què Beethoven, per exemple, ha escrit la peça d'aquesta manera. Un aleshores jove director, de qui no diré el nom perquè encara és viu, va anar a demanar consell al gran director alemany Kurt Sanderling, perquè volia dirigir la novena de Beethoven. I Sanderling li va aconsellar que la fes de seguida, perquè les primeres vint vegades que la dirigis ho faria malament... Jo he memoritzat grans obres, però després et trobes la dificultat de dirigir-les, la gran dificultat de saber què necessiten aquestes obres exactament.

- La sardana és una de les seves passions, oi?

- La sardana és el testimoni de la nostra identitat musical, igual que les cobles, i jo he conreat sempre aquest patrimoni. Stravinski, quan va escoltar una cobla va quedar admirat i va compondre una sardana, que malauradament s'ha perdut... I